

lade det gaa, der sker ingen Ulfte; men saa vil jeg netop henvisse til det Grundlag af Oplysninger, hvormed Indenrigsministeren har ledfaget dette Lovforslag, da han forelagde det første Gang i Fjor. Man vil deraf se, at der er et Land, som hedder Holland, og som afgiver et sørgeligt Exempel paa, hvorledes det vil gaa, dersom Margarin eller Kunstsmør faar Lov til at udvikle sig. Jeg skal nævne et Par Tal fra den allernæste Tid, som beviser, hvorledes Forholdet er i Holland. Der have vi et Bevis for vort Bedkommende paa, at det Standpunkt, vi stille os paa, er rigtigt. Jeg har nemlig set i „Berlingske Tidende“, at en Mand, der er kyndig paa Meieriets Omraade her i Landet, Bøggild, har givet en statistisk Opgjørelse af, hvorledes Hollands Udførsel af Margarin har stillet sig til vor Udførsel, og hvorledes vor Udførsel af Smør har stillet sig til Hollands i de sidste Aar. Jeg skal tillade mig at oplæse nogle Tal, hvoraf de Herrer ville se, hvorledes det gaar i Holland, og hvad man kan vente sig der. De Herrer kunne altsaa ikke sige, at vi ikke have Spor af Bevis for vore Paastande; thi naar vi faktisk kunne godtgjøre, hvorledes det gaar Hollenderne, kunne vi se os i Speil paa dem. I 1885 udførte vi til England 37 Millioner Pund Smør, medens Holland udførte 30 Millioner Pund. I 1886 udførte vi 40 Millioner Pund, Holland 35 Millioner Pund. Der er en Del Pund mere, men jeg nævner kun de hele Tal. I 1887 er Danmarks Udførsel til England steget til 48, ja hended 49 Millioner Pund, medens Hollands er sunket ned til 16 Millioner Pund. Hvad har nu det givet os her i Danmark i Indtægt, og hvad har det givet Holland? Det er sat i „Ust.“ Vi vide jo Alle, at et Pund Sterling, saaledes som det ogsaa er opgivet her, er godt og vel 18 Kroner, saa de nævnte Tal altsaa skulle multipliceres med 18. Vi havde i 1885 en Indtægt af vor Smør-Export til England stor 2,117,831 Ust., i 1886 havde vi i Indtægt 2,194,205 Ust. og i 1887 ere vi naaede op til en Indtægt af 2,669,125 Ust. Hvad har nu Holland haft i den samme Tid, hvordan er det gaaet for Holland? Det er gaaet saaledes, at Holland det første Aar havde i Indtægt 1,661,000 Ust., det næste Aar 1,775,454 Ust., men i 1887 er Hollands Indtægt af dets Smørvalg til England sunket ned til 851,467 Ust. (Udfordelse). Det skulle vi nok komme til. Jeg ventede den Udfordelse, at de have brugt det til Kunstsmør. Nu tør jeg ikke trætte det høie Thing med at læse de Tal op angaaende, hvorledes det

er gaaet dem med Kunstsmørret, men jeg har her „Berlingske Tidende“, og den staar til de Herrers Ufbenyttelse. Jeg skal nu læse, hvad der søies til. „Heraf fremgaar, at Holland ikke engang har kunnet sælge halv saa meget Smør i England i 1887, som tidligere. Værdien af Smørret er formindstet med $1,775,454 \div 851,467 = 923,987$ Ust. Værdien af det til England indførte hollandske Smør er altsaa gaaet betydelig mere ned, end Værdien af det hollandske Margarin er tiltagen. Og hvem vil saa tro paa, at det hollandske Landbrug har Gaan af denne Industri? Der foreligger tværtimod et tydeligt Bevis for, at det hollandske Mælkeribrug er ruineret.“ Ja, det ærede Medlem kan jo godt overse det, og har han virkelig Modbeviser, saa maa jeg bøie mig for dem. Jeg er nu saa ungdommelig i min Tankegang, at jeg vil lade mig belære og lade mig overbevise. Det er ingen Stam ikke at kunne Noget, men det er en Stam ikke at ville lære Noget. Lad os aldrig blive for gamle dertil. Det vil jeg sige til det ærede Medlem for Veile Amts 4de Valgkreds (S. Jørgensen), der afbrød mig; min Mening er det nu, at vi har tydelige Beviser for, hvad det har ført til for Holland, at det er vedblevet at udvikle sig, som det har gjort, og som de ærede Medlemmer mene, at vi ogsaa skulle gjøre for at lykkeligjøre dette Land. Derimod forekommer det mig, at naar vi forhandle denne Sag saglig, fra mit Standpunkt i alt Fald, beviser vi derved, vi, som ville være med til at støtte en skrap og bestemt Kontrol overfor Kunstsmør, at vi ville bidrage til, at Landets Renomme med Hensyn til Smørproduktionen kan bevares. Jeg skal nævne de Herrer paa den anden Side en stor Ulempe, der er ved deres Forslag. Naar vi staa her i Salen og diskutere et Lovforslag og ere uenige, om det bør være saa eller saa, kan man i Almindelighed lade sig overtale med, at Modpartiet siger: Men I kunne jo prøve det, det kan jo være, at I tage fejl, prøv det, saa skulle I nok faae at se, at vi have Ret. Men det er netop det svage Sted for de Herrer, at det kunne De ikke sige i denne Sag. Vi kunne derimod sige til Dem, at De kunne prøve paa at gaa med til de skrapere Vestemøller, saa kunne vi altid vende tilbage til det industrielle Kunstsmør; men naar vi først have faaet vort Renomme ødelagt for det engelske Marked ved ikke at gribe til i Tide, saa kunne vi ikke faae det tilbage. Det er et af de svageste Punkter at forsvare for de Herrer, som jeg ikke tvivler om efter deres bedste og inderligste Overbevisning ville gavne vort Landbrug og vort Fædreland ligesaa